

FILÓ MARIANN

fehér

körénk feszített fehérség az elnémulás.
megrepeszti az ujjlenyomatokat,
a leheletet az ablaküvegen,
amelyen keresztül régebben meglestelek.
tudom, nem vetted észre, pedig reggelre
mindig telerajzoltam a párkányodat a frusztrációmmal.
elsápad köztünk a viszony.
most is csak bólogatsz, ütemesen,
mint kiszáradt napraforgófejek az országút mellett,
és arra vársz, hogy jóvátegyem a te hibáidat is.
ilyenkor hiszem, nekünk már az egyeneseink is különböznek –
hiába makacskodnék, mind másfelé futnak,
széttartanak ezekbe a galambősz anyagokba.
túl üres körülöttünk a levegő, és nem tudom már,
melyik szemszög a csalóka, hogy félrevezethessem magunkat.

ahol nincsenek

csak elkezdni tudom az éjszakát
más fejezi be helyettem
idegen szögben ülök magam mögött
egésznek látszanak a csillagok
két kezébe fektetné a holdat
univerzum bolygók és rendszerek
feketék a szemcsék ahol nincsenek atomok
egy gondolat cernája az agyvelő mentén
mint a soha-nem - - percei a zavarnak
ehhez a lélekcsend az egyenes amely

valaki
miközben
innen
s mintha
az a tusarcú
nélkül
akár
elhullott
kevés
megszakad